

trede Behandling i Folkethinget fremkom Forslag om Bevillingsparagræfen. Søvrigt er det min fuldkomne, efter omhyggelig Undersøgelse rodfæstede Overbeviisning, at en saadan Paragræf ikke blot i enkelte, men i alle Tilfælde er urigtig. Jeg kan ikke see, at man i noget Tilfælde har Lov til paa nogen anden Maade end paa den i Grundloven angivne at gjøre Bevillinger. At der i forrige Aar er steet en urigtig Fordeling af Arbeidet, er for mig et underordnet Spørgsmaal. For mig er Principspørgsmaalet det afgjørende. Naar den høitærede Minister har sagt, at noget Saadant har ikke været Tilfældet iaar, saa vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at hvor meget jeg end ønsker, at det nuværende Ministerium maa vedblive, have vi jo dog ingen Garanti derfor, og kunne altsaa ikke vide, hvorledes det vil gaae i Fremtiden. Hvis vi eengang gjøre den Indrømmelse, at tilføie en saadan Bevillingsparagræf, forudsæer jeg, at Conseqvensen maa blive, at vi stedse maae tilføie den. Søvrigt skylder jeg den høitærede Minister en Undskyldning, fordi jeg har overseet, at vi iaar virkelig have faaet en lille Bevillingslov, nemlig den om Fiskeriet i Stadil Fjord. Dette paastjønner jeg, men jeg vilde dog sætte mere Priis paa en Lønningenslov eller en Pensionenslov. Den høitærede Minister httrede alt forleden Dag det Dulle, at det kunde komme til en saadan Overenskomst om de Lovforslag, der medføre Udgifter, at hvert andet Lovforslag skulde være med denne Bevillingsparagræf, og hvert andet være uden den. Jeg skal tillade mig at foreslaae en anden Overenskomst, der forekommer mig, — jeg veed ikke, om jeg maa kalde det saa — noget rimeligere, noget ligeligere, nemlig den, at hver anden finantsielle Lov skulde forelægges først i Folkethinget og hver anden først i Landstinget, saa vilde der blive fuldstændig Lighed. Finantsloven skulde naturligviis først forelægges i Folkethinget. Den høitærede Minister har under Discussionen iasten omtalt, at han

ønsker Landstingets Bistand ved Finantslovens Behandling. Der skal Ingen være villigere end jeg til at hde den høitærede Minister en saadan Bistand, saavidt jeg efter ringe Evne formaaer det; men jeg vilde sætte en ikke ringe Priis paa, om han paa sin Side vilde hde Landstinget sin Bistand i dette Principspørgsmaal, som det er umuligt for Landstinget at opgive. Jeg har endnu kun, hvad den almindelige Bevillingsparagræf angaaer, tilbage at sige, at jeg paastjønner meget, at den høitærede Minister har foreslaaet den optagen til Finantslovens trede Behandling i Folkethinget. Jeg skulde meget ønske, at det maatte lykkes den høitærede Minister at sætte den igjennem, men endnu have vi ikke seet Resultatet. Dette er efter min fulde Overbeviisning den eneste Vej, ad hvilken man vil kunne komme i fuldstændig Samklang med Grundlovens Bestemmelse i dens § 52. At man imidlertid nu her i Thinget paa Grund af en mulig Udsigt til, at den almindelige Bevillingsparagræf gaaer igjennem — jeg tilstaaer, at jeg ikke finder denne Mulighed saa overordentlig sikret — skulde opgive, hvad der maa ansees at være et Principspørgsmaal, det kan jeg ikke gaae ind paa. — Endnu er der et Par Ord, som jeg har glemt at sige, i Anledning af hvad den ærede 6te Landstingsmand for 6te Kredts (Bloug) httrede. Han meente, at Forholdet imellem Folkethinget og Landstinget skulde være som imellem Mand og Kone; jeg gad gjerne vide, om den ærede Landstingsmand mener, at Landstinget skulde være Konen (Bloug: Nei Manden!); jeg er vel ikke Jurist, men jeg troer dog, at efter vor Rets Bestemmelser har Konen en temmelig underordnet Stilling med Hensyn til Bestyrelsen af Finantserne, og hvis det altsaa skulde være den ærede Landstingsmands Mening, at han i dette Forhold vilde have Landstinget til at være Kone, vilde jeg for mit Bedkommende give ham Rurven.